

Sevgi ve Şefkat Öyküleri

Hazırlayan

Murat Çiftkaya

İÇİNDEKİLER

Önsöz..... 9

- I -

YARALI RUHLARA ŞEFKAT ÖYKÜLERİ

Lamartine'nin Yargısı.....	13
Küçük Ama Sıcak Bir Dost.....	14
Acıyı Yok Etmek	18
Profesyonel Yardım.....	21
Anahtar.....	23
En İyi Kim Bakabilir?	25
“Bugün de Kimse Gelmedi”	28

- II -

SUSAMIŞ GÖNÜLLERE SEVGİ ÖYKÜLERİ

Tokmaksız Kapı.....	31
Sevginin Üç Hâli.....	32
Onları Çok Sevdim	36
Sizin Paraşütünüzü Kim Katlıyor?	38
“Merhaba” Demek.....	40
Komşunun Duası!.....	43
İyi ve Kötü	45

- III -

ÇOCUKLARIN DÜNYASINDAN
YÜREK DOLU ÖYKÜLER

Örnek Olmak.....	49
Görebilmek	50
Yansıma	52
Duvar mı Köprü mü?.....	54
Tuğla	57

- IV -

ANNELER, BABALAR VE ÇOCUKLARDAN
YUVA SICAKLIĞINDA ÖYKÜLER

En İyi Anne.....	61
Dualar ve Çocuklar	63
Bir Babadan Oğluna.....	65
“Çiçek Değil Çocuk Yetiştiriyorsun!”	68
Nergis Prensibi	70
“Bana Bir İyilik Yapar mısınız?”	74

- V -

HAYATI GÜZELLEŞTİREN
DOSTLUK ÖYKÜLERİ

Üzüm Salkımı.....	79
Siyah ve Beyaz.....	82
Rekabetin Meyvesi.....	84

Ayı ve İki Arkadaş	87
Üçlü Filtre	88
Telefondaki Arkadaş	90
Eşekten Daha Eşek	96
Sıradan Arkadaş	98
Gerçek Arkadaş	98
Dostluğun Türleri	100
Dostluk Nedir?	102

- VI -

HAYATA VE DUYGULARA
DOKUNAN ÖYKÜLER

Senin Elinde	109
Birinci Sınıf Yolcu	111
Dünyanın Yedi Harikası	113
Bir Buket Diken	115
Bir ve Sıfır	123
Bir Gariptir İnsanoğlu	124
Nereden Biliyorsun?	126
73 No'lu Mahkûm	128
Araba	134
Hiç	137
Mutluluk Bakıştaadır	139
Yakarış	141

Önsöz

Sevgi ve Şefkat Öyküleri ile öykü dizimiz onuncu kitabına kavuşuyor. Bu diziyi başlatırken, birkaç hedefimiz vardı. Bunlardan birisi, kısa ama anlamlı öykülerle hayatın güzelliklerini paylaşmaktı. Hayat denen yolculukta her insanın benzer maceralar yaşadığını ve bu yolculuk sırasında “kötü” ya da “felaket” gibi görünen durumların altında aslında güzellik ve iyiliklerin de yattığını göstermekti. Her gün gazetelerden ve televizyon kanallarından gözümüze kara gözlükler giydirilmeye çalışılsa da, hayat güzeldi ve şükredecek şeyler çok daha fazlaydı.

Öykü kitaplarımızda diğer bir hedefimiz, bilgeliğin ya da hakikatin herhangi bir coğrafyayla sınırlı olmadığını göstermekti. Öykülerimizin hemen hepsi aynı noktaya parmak basıyordu: Hayatın para, mal-mülk vs. gibi sayılabilir ve ölçülebilir yanları değil; sevgi, merhamet, dostluk, şükür gibi en insani boyutları önemliydi!

Öykü dizimizle, aynı zamanda, her yaştan okuru hedeflemiştik ve sevinerek diğer hedefler gibi bu hedefimize de ulaştığımızı gördük. Öykü kitaplarını yaşça küçükler kadar büyüklerin de zevkle okuduğunu; hatta

Murat iftkaya

bazı ailelerin birlikte oturup öykü okuduklarını ve o öyküleri tartıştıklarını öğrendik. Ne mutlu bize!

Başlangıçta amaçlamadığımız, ama daha sonra şahit olduğumuz bazı şeyler de oldu. Mesela, okumaya hevesli olmayan birçok kişinin bu kitaplarla okuma alışkanlığını geliştirdiklerini gördük. Sonra, birçok öğretmen arkadaşımızın bu kitapları yardımcı okuma kitapları olarak kullandıklarını gördük. Ziyaret ettiğimiz kimi okullarda öykülerin coşkuyla paylaşıldığına şahit olduk...

Bizim için sevindirici olan başka bir nokta da, Türkiye’de bu tarz kısa öykü derlemelerine duyulan ihtiyacı ortaya koymamız ve ardından birçok benzer kitapların yayınlanması oldu. İyi ve güzelin birbirine rakip olamayacağına, olsa olsa birbirlerine destek olup aynı amaca hizmet edeceğine inandığımız için, benzerlerimizin varlığı bize ancak sevinç verdi.

Sözü fazla uzatmadan sizi *Sevgi ve Şefkat Öyküleri*’yle baş başa bırakıyoruz.

Murat iftkaya

- I -

Yaralı Ruhlara

Şefkat Öyküleri

Lamartine'nin Yargısı

Genç bir şair, Lamartine'den şiirlerini okuyup değerlendirmesini istemişti. Lamartine, şairi evine davet etti. Gözden geçirdiği şiirlerin ümit vaat ettiğini müjdeledi. Genç şair çok sevinmişti, saygılı bir ifadeyle teşekkür edip ayrılmak üzere kapıya yöneldi. Lamartine, hava çok soğuk olmasına karşın genç şairin çok ince giyinmiş olduğunu fark etti. Genç adam, yoksul olduğu kadar zayıf ve çelimsizdi de. Lamartine ona bir miktar para vererek şiirlerini satın aldı. Şair sevinç içinde teşekkür ederek dışarı çıkarken, Lamartine arkasından seslendi:

“Paltonuzu burada unutuyorsunuz.”

Genç şair, hayretle döndü ve:

“Benim paltom yok ki!” dedi. Lamartine, yumuşak bir sesle karşılık verdi: “Benim paltomu hatıra olarak saklamak lütfunda bulunmaz mısınız?”

Şairin gözleri yaşarmıştı. Teşekkür ederek paltoyu kabul etti ve giydi.

Küçük Ama Sıcak Bir Dost

Lokantadaki çocuklu tek aile bizdik. Justin'i yüksek bir sandalyeye oturturken herkesin bir taraftan konuşup bir taraftan da yemeğini yediğini fark ettim. Birden Justin sevinçle çığlık attı ve “Merhaba!” dedi. Sonra da toparlak ellerini, oturduğu çocuk sandalyesinin önündeki masaya vurmaya başladı. Gözleri ve ağzı heyecandan kocaman açılmıştı. Mutlulukla kıkırdıyor ve sesler çıkarıyordu.

Etrafıma bakındığımda bu mutluluğun kaynağını gördüm. Sirtında eski-püskü, kirli ve yağ-pas içinde bir paltosu olan bir adamdı bu. Pantolonu neredeyse bir çuval gibiydi ve ayak parmakları ayakkabılarının önünden fırlamıştı. Gömleği kir içindeydi, saçları haftalardır tarak ve sabun yüzü görmemiş gibiydi. Bıyıkları neredeyse ağzını örtüyordu. Burnu bir harita gibi kırış kırıştı.

Adam, Justin'e işaretle selam veriyor ve “Merhaba bebek, merhaba delikanlı. Hey dostum!” diyerek ellerini birbirine vuruyordu.

Kocamla “Ne yapalım?” dercesine birbirimize baktık. Justin gülmeye ve cevap vermeye devam ediyordu:

“Merhaba, merhaba.”

Lokantadaki herkes durumun farkına varmış, bir bize, bir adama bakıyordu. Bu hırpani adam bebeğimi resmen rahatsız ediyordu.

Yemeğimiz geldi ve adam salonun öteki ucundan bağırmaya başladı:

“Sen kurabiye de yiyor musun bakayım? Peki, kurabiye canavarını biliyor musun? Hey, bakın, kurabiye canavarını biliyormuş!”

Kimse yaşlı adamın şirin olduğunu düşünmüyordu. Sarhoş olduğu her hâlimden belliydi. Kocam ve ben utanmıştık. Sessizce yemeğimizi yedik. Justin ise dağarcığındaki birkaç kelimeyi cömertçe kullanıyor ve adama laf atıyor, karşılığında iltifatlar alıyordu. Nihayet yemeğimizi bitirdik ve kapıya yöneldik. Kocam hesabı ödemeye giderken onu araba parkında beklememizi söyledi. Yaşlı adam bizimle kapı arasında oturuyordu.

“Allah’ım, ne olur bu adam bana ya da Justin’e laf atmadan dışarı çıkabilelim” diye dua ediyordum.

Adama yaklaşırken, ondan yayılan nefes kokusundan kaçınmak için yana döndüm. Ben bunu yapınca, Justin de diğer yana doğru eğildi ve kollarını açarak tam da “Beni kucağına al!” der gibi bir pozisyona girdi. Ben

engel olamadan, kollarımdan adamın kollarına bıraktı kendisini.

Birdenbire yaşlı ve pis kokulu bir adamla minicik bir bebek sevgilerini paylaşmaya başladı. Justin tam bir güven, sevgi ve teslimiyetle başını adamın omzuna dayadı. Adamın gözleri kapandı. Kirpiklerinden yaşların süz­düğünü gördüm. Yaşadığı acıları, gördüğü ağır işleri yansıtan kırış kırış elleri bebeğime beşik olmuştu şimdi ve sırtına ufak ufak fiskeler vuruyordu. Kısa bir süre içinde iki insan birbirine derin bir sevgi duymuşlardı.

Bense orada hayretle donmuş hâlde kalakalmıştım. Yaşlı adam Justin’i kollarında bir süre salladı. Daha sonra gözlerini açıp bana baktı. Ve emredercesine:

“Bu bebeğe iyi bakın!” dedi.

“Peki...” diyebildim zorlukla, boğazımda bir taş varmışçasına.

Justin’i göğsünden ayırdı. İsteksizlik, hasret vardı hâlinde, sanki acı çekiyordu. Bebeğimi geri aldım ve adam:

“Allah razı olsun bayan,” dedi. “Bana bayram hediyemi verdiniz.”

Justin kollarımda, arabaya doğru koştum. Kocam benim neden ağladığımı ve Justin’e niye böyle sıkı sıkıya sarıldığımı ve “Allah’ım, Allah’ım lütfen affet beni” dediğimi merak ediyordu.

Allah, günah nedir bilmeyen, yargılamayan, karşısındaki sadece ruhunu gören minicik bir bebeğin masumiyetiyle, elbiselerden ve dış görünüşten başka bir şey görmeyen bana bir hayat dersi vermişti.